

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.221/2025/4.
A felperes:	felperes neve (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Nádas György ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes neve (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Ökrös Csaba kamarai jogi előadó
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (21. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék 1.K.701.344/2024/20. számú ítélete

Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, a fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2020. június 5. és 2021. március 31. napja közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes név¹ Igazgatósága név² Főosztály III. név³ Osztály 3. név² Alosztályán szolgálatparancsnok beosztásban teljesített szolgálatot. Közvetlen irányítója az alosztályvezető volt, akit munkaköri leírása szerint távollétében a szolgálatparancsnok helyettesített, mivel az alosztályvezető a perbeli időszak kezdetétől 2021. január 31. napjáig (a továbbiakban: első időszak) váltakozva, de megszakítás nélkül szabadságon vagy keresőképtelen állományban volt, majd ezt követően a perbeli időszak végéig, 2021. március 31. napjáig (a továbbiakban: második időszak) az alosztályvezetői beosztás betöltetlen volt.

[2] A felperes a perbeli időszakban – az osztályvezetőtől kapott szóbeli megbízás alapján – a saját munkaköre ellátása mellett alosztályvezetői munkakörbe tartozó következő adminisztratív feladatokat is teljesítette: a teljesítményértékelési rendszer kezelése, az alosztály állományának teljesítményértékelése, a feladatok meghatározása; a SZENYOR rendszer használata, az abban szükséges adatok rögzítése; a NOVA vezetői modul használata, az abban érkezett anyagok szignálása, az állomány felé továbbítása, határidők betartása, betartatása; a Robotzsaru integrált ügyviteli, ügyfeldolgozó és elektronikus iratkezelő rendszerben a havi zárások elvégzése, a zárási napokon szolgálatban jelenlét; a havi ellenőrzési terv készítése; az alosztály állományának vezénylése; szolgálat, keletkezett túlóra, szabadság, betegállomány Robotzsaru rendszerben történő vezetése; a Robotzsaru rendszerben történő eligazítás, beszámoltatás, az állomány ellenőrzésének végrehajtása. Ezen többletfeladatok megbízási díjjal történő ellentételezése céljából benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője elutasította.

A kereset és a védírat

[3] A felperes a keresetében a perbeli időszak vonatkozásában 758.952 forint megbízási díj, és annak 2020. november 1. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét az első időszakra a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés b) és c) pontjaira, a második időszakra a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjára, továbbá mindkét időszak tekintetében a Hszt. 71. § (2) bekezdésére és (5)-(6) bekezdéseire, valamint a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) rendelkezéseire alapította. Hivatkozott a joggal való visszaélés tilalmára és az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére is. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 200%-ában kérte meghatározni, mivel az alosztályvezetői munkakörbe eső feladatokat a saját munkaköre mellett volt kénytelen ellátni, ami számára fokozott igénybevétellel és felelősséggel járt.

[4] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját és összecszerúságát.

Az előzményi eljárás

[5] Az elsőfokú bíróság az 1.K.701.083/2021/30. számú ítéletével az alperest 569.214 forint megbízási díj és annak 2020. november 18. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[6] Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla az 1.Kf.700.335/2023/4. számú végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ugyan széles körű és terjedelmes bizonyítási eljárást folytatott le, azonban a tényállást a döntéshozatalhoz szükséges és elégséges mértékben nem tárta fel, a keresetet nem merítette ki és az indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Iránymutatása szerint a megismételt eljárás eredményeként hozott határozatában az elsőfokú bíróságnak azt kell megállapítania és részletesen – a megállapított tényállásnak és a mérlegelés okszerűségének ellenőrzését biztosító módon – indokolnia, hogy a keresetben megjelölt feladatok közül konkrétan melyek tartoznak kizárólagosan a szolgálatparancsnoki és melyek kizárólagosan az alosztályvezetői beosztásba, és így mely alosztályvezetői feladatok voltak azok, amelyeket a felperes az első időszakban – az eredeti szolgálati beosztásába tartozó feladatok mellett; vagy esetlegesen a szolgálati beosztás ellátásában tartósan akadályozott személy helyettesítésével – ellátott. Figyelemmel kell lennie arra, hogy a feladatok átfedettsége esetén – meghatározva egyértelműen, hogy e körülmény melyeket érinti – önmagában a felperes feladatainak mennyiségi növekedése a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásában megbízási díjra nem jogosít. Amennyiben szükséges, ezen időszak kapcsán a Hszt. 71. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltak teljesülését is vizsgálni köteles. A második időszak vonatkozásában az elsőfokú bíróságnak arról kell döntenie, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti feltételek fennálltak-e. Az ítéltábla a végzése [21] bekezdésében rögzítette azt is, hogy a diszkrimináció tilalmának megsértésével és a szervezetszerű helyettesítés kérdésével kapcsolatos elsőfokú bírósági megállapítások a megismételt eljárásban nem képezhetik már vita tárgyát, míg a joggal való visszaélés tilalma – a tényállás függvényében – az új eljárásban ismét vizsgálható.

Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozott ítélete

[7] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság az alperest ismételten 569.214 forint megbízási díj és annak 2020. november 18. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Döntését a felek nyilatkozatai, az előterjesztett okirati bizonyítékok, valamint név4 osztályvezető, név5 szolgálatparancsok, név6 és név7 alosztályvezetők tanúvallomása alapján feltárt tényállás szerint, a Hszt. 4. § (1)-(2) és (4) bekezdéseiben, 5. § (1) bekezdésében, 71. § (1)-(7) bekezdéseiben, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2025. BMr.) 35. § (6) bekezdésében, a 30/2015. BMr. 2. mellékletében, valamint a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.)

ORFK utasítás rendelkezéseiben foglaltakra, illetve a felhívott ítélkezési gyakorlatra alapította.

[8] Összegezve rögzítette az ítélete indokolásában, hogy a lefolytatott bizonyítás eredménye alapján megállapította: a perbeli időszakban a felperes az eredeti beosztásába tartozó szolgálati feladatai ellátása mellett tartósan és folyamatosan a magasabb tiszti (alosztályvezetői) beosztáshoz tartozó feladatokat is – részben, de nem teljes körűen – végrehajtott, amely többletfeladat-ellátást és többletterhet jelentett számára. Az elvégzett feladatok elsősorban adminisztratív jellegű teendők voltak; a felperesnek az alosztályvezetői beosztáshoz tartozó önálló irányítási jogkörrel járó feladatkört nem kellett teljesítenie. Hangsúlyozta, hogy a munkaköri leírások összevetése alapján vannak olyan szolgálati feladatok, amelyek esetében átfedés van a szolgálatparancsnoki beosztásba tartozó és az alosztályvezetői beosztásba tartozó feladatok között, de a döntési, irányítási jogkör minden esetben az alosztályvezetőt illeti, míg a szolgálatparancsnoké a végrehajtás az átfedésben lévő feladatok esetében is. Megismételte az előzményi ítéletében rögzített – az előzményi másodfokú végzés értelmében a megismételt eljárás során vita tárgyát már nem képező – azon érvelését, miszerint a szolgálatparancsnok nem szervezetszerű helyettese az alosztályvezetőnek, mert tiszthelyettesként döntési, irányítási jogkörrel nem rendelkezhetett.

[9] Kiemelten értékelte név5 tanú vallomását, aki az alosztályvezetői beosztás helyettesítéséért megbízási díjban részesült. E tanúval és a felperessel szemben megvalósított eltérő alperesi magatartás tekintetében azonban a joggal való visszaélés tilalmára történt hivatkozást nem találta megalapozottnak, miután a megbízási díj megfizetésének elmaradása már önmagában jogellenesnek minősült. A másodfokú végzés iránymutatása szerint a megismételt eljárásban már nem vizsgálendő egyenlő bánásmód követelményének megsértésével összefüggésben – ismételten – rögzítette, hogy a felperes nem jelölt meg olyan védendő tulajdonságot, amelynek mentén az őt ért esetleges diszkrimináció vizsgálható lett volna.

[10] Hangsúlyozta, hogy a jellemzően adminisztrációs feladatok felperes általi, perbeli időszakban történő ellátását az alperes nem vitatta, csupán azt állította, hogy azokat az eredeti szolgálatparancsnok beosztásába tartozó feladatként kellett ellátnia. Rögzítette továbbá, hogy az új eljárásban az alperes – felhívás ellenére – nem tett arra vonatkozó konkrét tényállításokat, hogy milyen munkaszervezési módszerrel oldották meg az alosztályvezetői feladatok ellátását. Az alperesi érveléssel ellentétben név6 és név7 tanúk nyilatkozata, valamint a 10. sorszámú, a beosztások (munkakörök) összevetését tartalmazó táblázatszerű kimutatás alapján egyértelműen megállapíthatónak tartotta, hogy az alosztályvezető távollétében őt tartósan és folyamatosan, majdnem teljes egészében a szolgálatparancsnok felperes helyettesítette, aki ezáltal megbízási díjra jogosulttá vált.

[11] A megbízási díj mértékét a keresetben kért 200%-kal szemben a rendvédelmi illetményalap 150%-ának megfelelő összegben látta megalapozottnak, figyelembe véve, hogy a felperes az eredeti munkaköre mellett – tartósan, folyamatosan, de nem teljes körűen, hanem jellemzően csak az adminisztrációs feladatokra kiterjedően – kényszerült az adminisztratív jellegű alosztályvezetői feladatok többletfeladatként való ellátására.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[12] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj összegének a rendvédelmi illetményalap

50%-ának megfelelő összegre mérséklését, míg harmadlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Megsértett jogszabályhelyként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésére, 341. § (1) bekezdésére, 346. § (4)-(5) bekezdéseire, valamint a Hszt. 71. §-ára hivatkozott. Sérelmezte az elsőfokú ítélet [91], [92], [96] és [114] bekezdéseiben szereplő megállapításokat; állítva, hogy a törvényszék a tényállást a döntéshozatalhoz szükséges és egyben elégséges mértékben továbbra sem tárta fel, a keresetet nem merítette ki, illetve az indokolási kötelezettségének csak részben tett eleget, figyelmen kívül hagyva az ítéltábla hatályon kívül helyező végzésének [23] bekezdésében előírtakat. Kiemelte, az elsőfokú bíróság kötelezettsége lett volna a feladatok átfedtségét is szem előtt tartva elhatárolni egymástól a kizárólagosan alosztályvezetői és a kizárólagosan szolgálatparancsnoki feladatokat, tekintetbe véve azt is, hogy önmagában a feladatok mennyiségi növekedése a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásában megbízási díjra nem jogosít. Amennyiben szükséges, ezen időszak kapcsán a Hszt. 71. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltak teljesülését is vizsgálni lett volna köteles, melyet az elsőfokú bíróság nem végzett el, azt az ítélet indokolása nem tartalmazza.

[13] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítélet egyetlen bekezdésében sem jelölte meg, hogy pontosan melyeket tekintett kizárólag a „magasabb szolgálati beosztáshoz tartozó”, kizárólagosan az alosztályvezető adminisztrációs feladatait jelentő feladatoknak, emellett nem értékelte, hogy a felperes munkaköri leírása kifejezetten tartalmazta az adminisztrációs kötelezettségeket, köztük számos, általa kifejezetten hivatkozott kötelezettséget, mint például a teljesítményértékelés elkészítése, az ellenőrzési tevékenység, az eligazítás-beszámoltatás. Ugyancsak figyelmen kívül hagyta, hogy az alosztály állományának teljesítményértékelése, annak elkészítése, a SZENYOR rendszer, a NOVA vezetői modul használata és kezelése szolgálatparancsnokként is a kötelezettsége volt a felperesnek. A törvényszék a munkaköri leírások egybevetése alapján maga is megállapította, hogy az alosztályvezető és a szolgálatparancsnok feladatellátása közötti különbség az irányítási jogkör gyakorlását igénylő feladatellátásban mutatható ki, ilyen azonban a felperes esetében nem merült fel. Nem került bizonyításra, hogy a felperes szolgálatellátása a szolgálatparancsnoki feladatköre kereteit meghaladta volna.

[14] Az összegszerűséggel összefüggő másodlagos kérelméhez kapcsolódóan kifejtette, hogy a rendvédelmi illetményalap 150%-ában meghatározott megbízási díj mértéke súlyosan eltúlzott az általa csatolt, felperesi adminisztrációs tevékenységre vonatkozó kimutatások alapján. Az elsőfokú bíróság e körben nem értékelte, hogy a felperes nem látta el teljes egészében az alosztályvezetői feladatokat, illetve az összehasonlításképp csatolt – a perbeli időszakot megelőző időszakra vonatkozó – szolgálatvezényléseket sem vette figyelembe. A megbízási díj mértékének meghatározásakor nem általános megállapításoknak lett volna helye, hanem a konkrétan és tételesen ellátott feladatok mennyiségét kellett volna az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia.

[15] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy a Pp. 341. § (1) bekezdését a Kp. nem rendeli alkalmazni, így az erre való hivatkozás nem alapos. A Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltaknak az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során maradéktalanul elget tett; logikus, koherens érvelés révén, valamennyi bizonyíték egyenként és összességében történő értékelésével jutott el az ítéletben foglalt következtetésre. A fellebbezéssel támadott ítélet az elsőfokú bíróság által megállapított tényeket, a felek per során előterjesztett nyilatkozatait, a vonatkozó kúriai és egyéb joggyakorlatot, a döntés okait és a mérlegelés szempontjait hiánytalanul, minden tényállási

elemre és jogszabályi rendelkezésre kiterjedően – azokat ütköztetve és összevetve – tartalmazza, így megfelel a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseinek.

[16] Az anyagi jogi kifogásokat illetően az alperes állításával ellentétben az ítéletben több alkalommal is rögzítésre került, hogy melyek voltak azok a konkrét feladatok és tevékenységek, amelyeket az alosztályvezető távollétében ellátott. A per tárgyát képező két munkakör csak javarészt egyezik, de vannak olyan – az ítéletben is rögzített – elemek, melyek nem egyeznek, ilyen például a teljesítményértékelés, a NOVA vezetői modul, illetőleg a SZENYOR rendszer használata, amelyekhez kapcsolódó feladatok ellátása megbízási díjra jogosítja.

[17] Az elsőfokú bíróság által megállapított 150%-os mértékű megbízási díj nem eltúlzott. Az alperes fellebbezése jelentős részében a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozó kérdéseket kifogásolta; e körben hivatkozott a bírósági joggyakorlatra.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[18] A fellebbezés nem alapos.

[19] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között, kizárólag a fellebbezéssel támadott része – a megbízási díj megfizetésére kötelezés – tekintetében bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések túlnyomórészt megfelelő alkalmazásával, valamint a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével érdemben helytálló döntést hozott, az ítéltábla annak indokaival – az alábbi pontosítás mellett – egyetértett.

[20] A megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítélet elleni jelen fellebbezési eljárásban az ítéltáblának – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, hivatalból is eljárva – mindenekelőtt azt kellett ellenőriznie, hogy a törvényszék a Kp. 110. § (3) bekezdésének megfelelően a megismételt eljárásra adott iránymutatásnak eleget tett-e, az érdemi döntéshozatalt gátló, az előzményi eljárást jellemző súlyos eljárási hiányosságokat kiküszöbölte-e. E vizsgálata eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a korábbi eljárásban megvalósított lényeges mulasztásait a törvényszék pótolta, és – bár kisebb eljárásjogi hiányosságok továbbra is felmerültek – a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítélet összességében már alkalmas az érdemi, anyagi jogi szempontú felülbírálatra.

[21] Az alperes – eljárásjogi és anyagi jogi kifogásokat is megfogalmazva – az elsőfokú ítéletet jogalapjában és a megbízási díj összegszerűségében is vitatta. Az ítéltábla először az eljárásjogi kifogásokat vizsgálta.

[22] Az alperes a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésének sérelmére hivatkozva állította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során figyelmen kívül hagyta azt a tény, mely szerint a felperes munkaköri leírása kifejezetten tartalmazta az adminisztrációs kötelezettségeket és számos, a felperes által többletfeladatként állított tevékenységet, illetve azok alosztályvezetői feladatokkal való átfedését, továbbá az összehasonlításként a korábbi időszakról készített felperesi szolgálatvezényléseket, mindezek értékelésére nem került sor az ítéletben, ami a bizonyítékok értékelésére vonatkozó szabály megsértéséhez vezetett. E körben az ítéltábla nem osztotta az alperes érvelését, mivel az elsőfokú ítélet kellőképpen kifejezésre jutatta a határozata [91]-[92] és [96]-[97] bekezdéseiben, hogy a törvényszék a felek által tett valamennyi nyilatkozatot és csatolt okiratot figyelembe vett a bizonyítékok értékelése során, ezért nem sértette meg a bizonyítás eredményének mérlegelésére vonatkozó eljárásjogi rendelkezéseket.

[23] Az alperes hivatkozott a Pp. 341. § (1) bekezdésének sérelmére is, melyet ugyanakkor a Kp. nem rendel alkalmazni; sajátképi szabályként a Kp. 86. § (1) bekezdése rendelkezik arról, hogy az ítéletben a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemről döntést kell hozni. Mivel az ítéletben foglalt döntésnek a Kp. fenti eljárásjogi szabálya értelmében is ki kell terjednie a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre, az alperes azt alappal sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem fejtette ki részletesen a Hszt. 71. § (1) bekezdés b) pontjára alapított kereseti kérelemmel összefüggő jogi álláspontját. Az ítéltábla megjegyzi, abban az esetben, ha az elsőfokú bíróság a keresetet a Hszt. 71. § (1) bekezdésének valamely pontja alapján alaposnak találja, már valóban nem szükséges ugyanazon igény alaposságát egy másik pont alapján is további vizsgálat tárgyává tennie, azonban a vizsgálódás hiányának indokát – s így a kereset kimerítésének tényét – az elsőfokú ítéletnek tartalmaznia kell. Jelen esetben a törvényszék ítélete – bár a jogalap tekintetében történő egyértelmű rögzítés nélkül, de – kifejezésre juttatta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján tartotta alaposnak a felperes megbízási díj iránti igényét az első időszak vonatkozásában, s a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja alapján a második időszak tekintetében. A jogalap pontos, konkrét rögzítése terén ugyan valóban hiányos az elsőfokú ítélet indokolása, ez azonban nem hatott ki a döntés érdemét tekintve annak helyességére, így ezen hiányosság másodfokú orvoslása – a jogalap Hszt. 71. § (1) bekezdés b) pontjával összevetett vizsgálata szükségtelenségének rögzítése – mellett az nem vezetett az elsőfokú ítélet ismételt hatályon kívül helyezéséhez.

[24] Az alperes állította továbbá – a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó – Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseinek sérelmét. Az indokolási kötelezettség megsértését – a Kúria számos határozatában (Kf.VII.39.301/2020/3., Kf.VII.39.245/2020/4., Kfv.VII.37.573/2020/5., Kf.VII.39.231/2021/5.) kifejtett indokok alapján – pusztán azon az alapon nem lehet megállapítani, hogy a fél a támadott ítéletben szereplő érvekkel és jogértelmezéssel nem ért egyet. Amennyiben az alperes számára az indokolás nem meggyőző, az nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az alkalmazott anyagi és eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme

szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie, és nem minden egyes részletre (Kf.VII.38.187/2021/11.). Az alperes alaptalanul hivatkozott ezzel összefüggésben az előzményi másodfokú végzésben szereplő 13/2013. (VI. 17.) AB határozatra, illetve a BDT.2004.1085. számú eseti döntésre, mivel az ezekben foglalt követelményeknek a törvényszék a megismételt eljárás során hozott ítéletében már eleget tett. Döntése ténybeli és jogi indokainak megismerhetőségét, a való tényállás megállapításával és a vonatkozó anyagi jogszabályok helyes alkalmazásával a döntése megalapozottságát biztosította.

[25] Az alperes azt is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem jelölte meg, pontosan mely feladatokat tekintette kizárólag a „magasabb szolgálati beosztáshoz tartozó” alosztályvezetői adminisztrációs feladatoknak. Az ítéltábla ezzel összefüggésben rámutat, hogy az elsőfokú bíróság valóban nem hangsúlyozta az adott feladatok kizárólagosságát, azonban azokat az ítéletében a beazonosításhoz és a szolgálatparancsnoki beosztásba tartozó feladatoktól való elhatároláshoz szükséges mértékben szerepeltette: a tanúvallomások alapján ténylegesen ellátott feladatként rögzítette, hogy amennyiben alosztályvezető van, akkor a felperes által állított, az ítélet [66]-[67] bekezdéseiben szereplő adminisztrációs jellegű feladatokat az alosztályvezetőnek kellett ellátnia, így azon időben, amikor az alosztályvezető beosztás betöltetlensége [a) pont], vagy az alosztályvezető tartós távolléte, illetve szabadsága miatt felettesi szóbeli utasítás alapján a felperes feladatává vált a szolgálati beosztásához nem tartozó, ténylegesen az alosztályvezetőhöz tartozó feladatok ellátása [c) pont], az részére többletfeladatot jelentett, amely alapján megbízási díjra vált jogosulttá (elsőfokú ítélet [102]-[103] bekezdései).

[26] Az ítéltábla összességében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi érvelés a bizonyítékok értékelése és mérlegelése, a kereseti kérelem kimerítése, valamint az indokolási kötelezettség követelményének megfelelt, a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében, a Kp. 86. § (1) bekezdésében és a Kp. 84. § (2) bekezdésén keresztül alkalmazandó Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltakat nem sértette meg, ebből következően az alperesi eljárásjogi hivatkozásai az ítélet – lényeges eljárásjogi szabálysértésen alapuló – ismételt hatályon kívül helyezését nem indokolták.

[27] Az elsőfokú ítélet anyagi jogi jogalapként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján tartotta alaposnak a felperes megbízási díj iránti igényét az első, továbbá a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja alapján a második időszak tekintetében. Ezzel összefüggésben az alperes azt állította, hogy a felperes által ellátott feladatok a beosztása részét képezték, tehát nem jelentettek többletfeladatot, azaz azok ellátásáért megbízási díj nem járt. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vitatott jogalap tekintetében helyesen vizsgálta az első időszak tekintetében a felperes szolgálati beosztásához nem tartozó többletfeladatok tényleges ellátását, rendszerességét és folyamatosságát az e körben már kialakult és megszilárdult kúriai joggyakorlat tükrében. Ítéletének [51] bekezdésében utalt a szolgálati beosztásba tartozó feladatok munkaköri leírás útján történő bővítésének tilalmára is. Ugyanígy helyes következtetésre jutott a peresített időszak második részét illetően, mivel ezen időszak alatt az alperes által nem vitatottan, tényszerűen nem volt alosztályvezető kinevezve, e személy feladatainak adminisztrációs részét a tanúk által igazoltan a felperes látta el, így a 2021. február 1. és 2021. március 31. napja között betöltetlen szolgálati beosztás adminisztratív jellegű feladatainak ellátásával a felperes úgyszintén megbízási díjra vált

jogosulttá. Jelen ügyben a felperes által végzett tevékenységek, mint a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok, nem tartoztak a kinevezése szerinti beosztásához. Az elsőfokú bíróság a csatolt kimutatások adataiból és a tanúvallomásokból helyesen következtetett a többletfeladat ellátására; a perben az alperes nem igazolta, hogy a felperest a szolgálatirányító parancsnoki beosztása alól a többletfeladat-ellátásának időtartamára mentesítette volna. Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. §-ának sérelmére. Az ítéltábla álláspontja szerint összességében a megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések és felsőbbbíróági joggyakorlat helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[28] Az alperes fellebbezésében a megbízási díj összegét is sérelmezte; másodlagos kérelme szerint azt a rendvédelmi illetményalap 50%-ában indítványozta megállapítani. E körben az ítéltábla rögzíti, hogy a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kfv.VII.37.780/2020/5.). Annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít, megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott 50-200% közötti tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 150%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és ítéletének [112]-[114] bekezdéseiben ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé, melyben a mérlegelendő szempontok között a többletfeladat minőségét, és azok magasabb tisztai beosztáshoz tartozóként többletterhet okozó voltát értékelte. A jogszerű és okszerű mérlegelés útján megállapított megbízási díj összegének megváltoztatására a másodfokú eljárásban nincs lehetőség, így az alperes másodlagos kérelme ugyancsak nem foghatott helyt.

[29] A fent kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a
Kp. 109. § (1) bekezdése alapján – az indokolás pontosítása mellett – helybenhagyta.

[30] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére; annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a fellebbezés mint másodfokú eljárást megindító beadvány benyújtási időpontjához igazodóan – a felperes által megjelölt, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet rendelkezései helyett – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a csatolt költségjegyzéken a fellebbezési eljárás tekintetében felszámított összeggel egyezően állapította meg.

[31] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott összegű (45.537 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja és 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[32] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[33] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 27.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.	dr. Koós Szabolcs s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró